

sidste Linier af denne Betænkning, hvor der staaer: „men da Udvalget — under Forudsætning af, at Konventionsudkastets Regler bliver gældende ogsaa i de andre Stater, der er Medlemmer af den internationale Arbejdsorganisation — maa anse det for rimeligt, at tilsvarende Regler gennemføres ogsaa for Danmarks Vedkommende, kan man anbefale, at Konventionsudkastet tiltrædes, og at der søges gennemført en Lov i Overensstemmelse med nedenstaaende Udkast.“ Vi er i Øjeblikket her i Danmark ganske blottede for Lovbestemmelser i den Retning, og det forekommer mig derfor paakrævet, at der gøres et Arbejde for, at vi kan faa saadanne Bestemmelser, idet Danmark som søfarende Nation maa være interesseret i, at vore Søfolk paa bedst mulig Maade er sikrede mod de Tab, de kan lide ved Skibsforlis. For saa vidt kan jeg tiltræde, at vi gaar med til Konventionen, fordi vi derved sikrer de danske Søfolk, naar de sejler paa danske Skibe, ligesom ogsaa fremmede Landes Søfolk sikres. Men Sagen har tillige en Side, der vender mod Udlandet, og dér vil jeg understrege den Linie i Betænkningen, som siger: „under Forudsætning af, at Konventionsudkastets Regler bliver gældende ogsaa i de andre Stater, der er Medlemmer af den internationale Arbejdsorganisation.“ Jeg ønsker, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, saa at vi kan faa oplyst, hvor langt man i de andre Lande er fremme med Hensyn til dette Spørgsmaal, og derigennem medvirke til, at vore Søfolk i Tilfælde af Arbejdsløshed ved Skibsforlis af fremmede Skibe kan faa Del i de Goder, en saadan Overenskomst medfører. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Det næste Lovforslag, jeg efter Formandens Udtalelser maaske maa tillade mig at omtale, er Lovforslaget angaaende Ratifikation af en international Konvention om Forhyring. Ogsaa dette Lovforslag har været henvist til Behandling i et af den højtærede Handelsminister nedsat sagkyndigt Udvalg, men om dette Lovforslag er der ikke den Enighed til Stede i Udvalget, som der var overfor det andet Lovforslag. Der findes et ret stort Flertal og et lille Mindretal; baade Flertallet og Mindretallet er imidlertid enige om, at hvis Konventionen vedtages, vil den medføre en gennemgribende Forandring af vort Forhyringsvæsen her i Danmark. Naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at Sagen bør overvejes ret nøje i et Udvalg. Selv om der som Bilag medfølger et Udkast til Lov om Oprettelse af Statsforhyringskontorer, forekommer det

mig dog, at Rigsdagen bør have Tid til at overveje et saa vigtigt Spørgsmaal. Jeg vil derfor henstille, at ogsaa dette Lovforslag henvises til et Udvalg og bliver Genstand for grundig Overvejelse, inden Rigsdagen skridter til Vedtagelse af Konventionen.

Hegelund-Lange: Det Forslag, jeg skal sige et Par Ord om, er det, som angaar Ratifikation af en international Konvention angaaende Lavalder for Børns Arbejde til Søs. Jeg kan paa mit Partis Vegne udtale, at ligesom vi i de to Forslag, som nylig var til anden Behandling, angaaende Børns Arbejde i Virksomheder til Lands, kunde gaa ind paa 14 Aars Alderen som Grænse, saaledes finder vi det rimeligt, at der træffes lignende Bestemmelser vedrørende Børns Arbejde til Søs. Hertil kommer, hvad der yderligere gør Sagen let gennemførlig, at det sagkyndige Udvalg, som efter Ministerens Anmodning har behandlet dette Spørgsmaal og i April Maaned har afgivet sin Betænkning, er enedes om enstemmigt at tiltræde det her stillede Krav om 14 Aars Alderen som Grænse og har affattet et Udkast til Lovforslag i Overensstemmelse hermed. Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne tiltræde de deri udtalte principielle Bestemmelser.

Stengaard-Kirkegaard: Da vi den 1. Februar d. A. behandlede Konventionen om Arbejdstiden i industrielle Virksomheder, blev det forsøgt fra en enkelt Side i dette Ting at fortolke denne Konvention paa den Maade, at det nærmest var en Undtagelse fra Regelen om 8 Timers Arbejdsdag, som ellers skulde gennemføres som Princip. Naar man husker paa det, er det i nogen Grad lærerigt at se de Henstillinger, som nu er kommet fra Arbejdskonferencen i Genua, thi begge disse Henstillinger har et Hovedpunkt, som bliver stærkt fremhævet, og som er værd at lægge Mærke til. De bruger begge det Udtryk: i Betragtning af, at man i Fredstraktaten har indsat en Erklæring, ifølge hvilken alle industrielle Samfund skal bestræbe sig for, saa vidt deres særlige Forhold tillader det, at antage 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen som det Maal, der maa stræbes hen imod overalt, hvor det endnu ikke er opnaaet. Det er det egentlige Maal, man stiler imod, at faa 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen indført overalt, hvor den endnu ikke er opnaaet. Det tror jeg, Offentligheden skal være klar over, og det skal ogsaa dette høje Ting være klar over, at